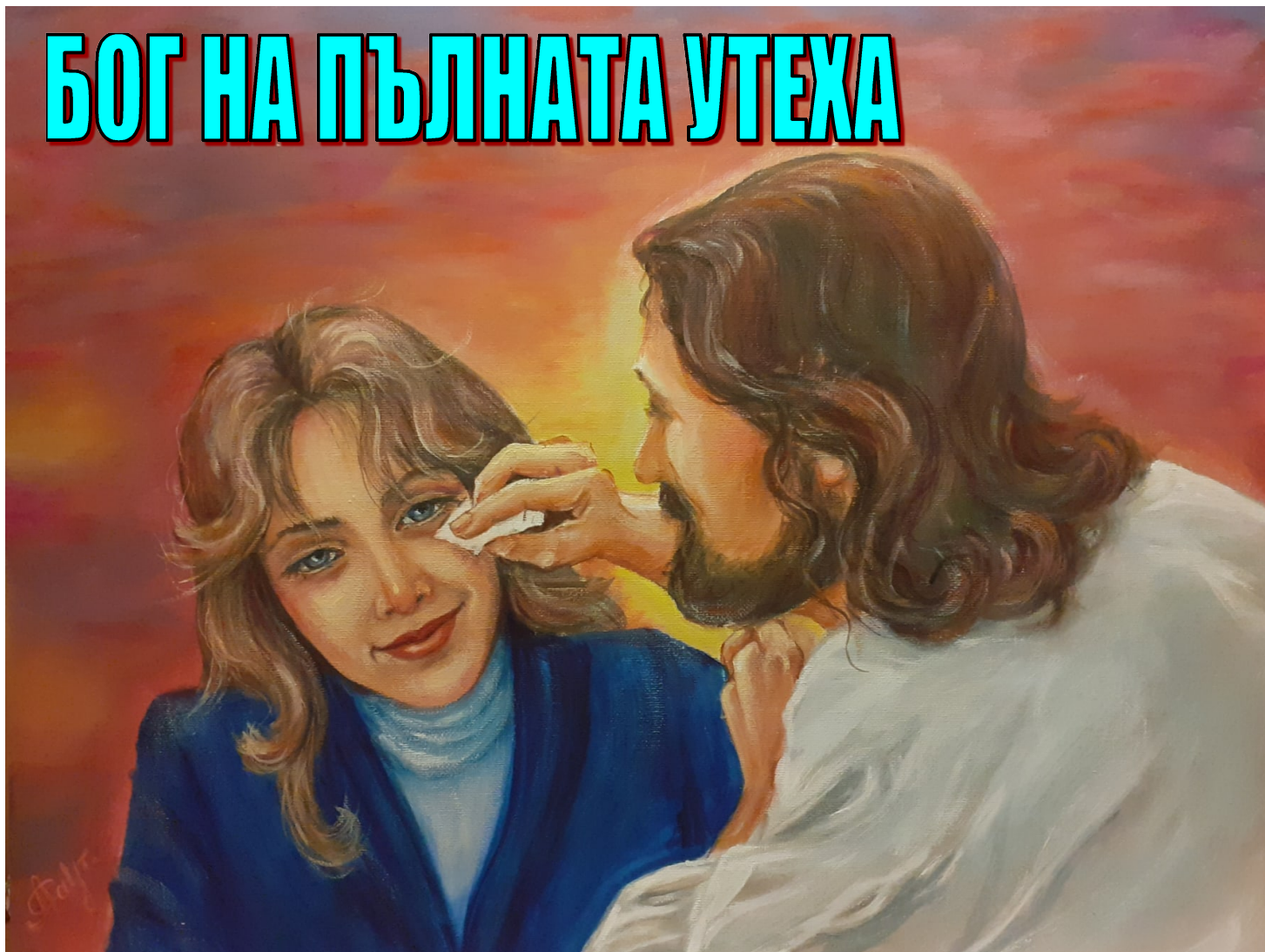

БОГ НА ПЪЛНАТА УТЕХА

Апостол Павел е написал след период на тежки изпитания в **2Коринтяни 1:8,9** следното: “Защото желаем да знаете, братя, за скръбта, която ни сполетя в Азия, че бяхме изключително притеснени, въвн от силата си, така че се отчаяхме дори за живота си, даже ние сами счетохме, че бяхме приели смъртна присъда в себе си, за да не се уповаваме на себе си, а на Бога, Който възкресява мъртвите.”

Павел не уточнява точно каква е била тази скръб. Нямало нужда - самият пратеник щял да разкаже на вярващите в Коринт подробностите. Може да се предположи, че той е бил преследван от властите, но ние не знаем със сигурност. **Милосърдието на Отец е в това, че ние сме утешавани от Него във всяка наша скръб. (2Коринтяни 1:4)**

Важно е обаче да обърнем внимание на степента на страданието на Павел. Този велик апостол, който трябва да е притежавал необикновена способност да понася страданията, се е чувствал притеснен и отчаян.

Той е смятал, че тази скръб ще го доведе до смърт, но това не го убило, смъртоносното изпитание идва след повече от 8г. Това страдание донесло нещо различно: **„бяхме приели смъртна присъда в себе си, за да не се уповаваме на себе си, а на Бога, Който възкресява мъртвите.“** Страданията на Павел довели до неговия край: става въпрос не само за края на неговите телесни сили, но и за края на земните му надежди и планове. Той гледал смъртта в лицето. На какво би могъл да се надява в крайна сметка, за да намери надежда?- На Бог, Който възкресява мъртвите.

Разбирането на степента на страданието на Павел и това, което то произвежда в него, ни позволява да разберем по-добре утехата, за която той свидетелства в своята встъпителна реч:

„Благословен Бог и Отец на нашия Господ Исус Христос, Отец на милосърдието и Бог на пълната утеха, Който ни утешава във всяка наша скръб, за да можем и ние да утешаваме тези, които се намират в каквато и да била скръб, с утехата, с която и ние сами се утешаваме от Бога.“ (2Коринтяни 1:3,4)

Въпреки че знаем, че Павел тогава е бил избавен от смъртта, утехата, която е получил от Бога, не е била в това избавление. Както и не в това се състои утехата, която Павел иска да даде на другите в техните страдания. **Тя се състои в това, че в края, когато смъртта наближи и вече няма никаква надежда за продължаване на земния живот, съществува единствената великата побеждаваща смъртта надежда за християнина - Бог, Който възкресява мъртвите**. Можем да сме сигурни, че **Павел говори за надеждата за възкресението**, защото по-нататък пише: **„Защото, както ние изобилно страдаме за Христа, така и нашата утеха изобилства чрез Христа.“** (2Коринт. 1:5)

Господ Исус Христос преживя смъртта **„заради предстоящата Му радост“** (Евреи 12:2), утешителната радост, че ще възкръсне от мъртвите и чрез Него всички, които са повярвали в Него (Йоан 3:16, 5:24, 6:39). И Той възкръсна от мъртвите (1 Коринт. 15:20) и затова всички, които вярват в Него, също ще възкръснат, дори и да умрат. (Йоан 11:25)

Но кои наши страдания могат да се считат за споделящи страданията на Христос?

Ако скръбта, която Павел е преживял в Азия, е била преследването от властите, тогава тук е лесно да се разберем това. Ами ако нашите страдания не попадат в тази категория?

Отговорът се крие в думите на Павел: „Бог на пълната утеха, Който ни утешава във всяка наша скръб...” „Всяка“ е всеобхватна дума. От това писмо научаваме, че Павел е преживял и други страдания в допълнение към преследването. Той назовава разнообразни опасности и трудности, които е преживял (2Коринт.11:23-27), също така говори за „трън в плътта“ (2 Коринт.12:7), което разбираме като вид физическо заболяване или недъг. В Библията са назовани много неща в категорията на скръбта (болести, отчаяние, съмнения, смърт и др.) Всички тези неща са форми на страдание. Исус Христос лично е преживял много от тях и те не са Му били безразлични. „Всяка наша скръб“ се причислява към Христовите страдания, ако, когато се изправим пред нея, се обърнем с вяра „към Този, в Когото се надяваме“, за да получим избавлението, което Той иска да ни даде.

(2 Коринт.1:10) Всъщност, това е най-основното нещо, което Бог иска да ни даде чрез „всяка наша скръб“- да не се уповаваме на себе си, а на Бога, Който възкресява мъртвите. Но то не е единственото. Бог непрекъснато върши много неща в нас, Той винаги отговаря на молитвите ни, когато те са Му угодни и ние дори не разбираме това, може да знаем само за някои неща, но други си остават скрити, защото „Той работи тайно и прави път там, където няма път“. Но що се отнася до истинската ни радост и утеха, е трудно да намерим нещо по-важно от необходимостта да спрем да се уповаваме на себе си и да възложим упованието си на Бога. Всъщност, понякога нашите скърби идват като неочакван и следователно първоначално неразличим отговор от Бога на нашите молитви. Когато молим Бог да увеличи жаждата ни за Него, вярата в Него, любовта към Него и радостта в Него, ние си представяме колко прекрасни ще бъдат отговорите. Но не винаги се досещаме какво ще ни струва процесът на трансформиране на нашите желания, надежди, привързаности и зависимости.

Понякога това включва страдание, за да открием, че се доверяваме на себе си, на идоли или на лъжливи надежди вместо на Бога. Бог не изпитва удоволствие от страданията на Своите деца (**Плачът на Еремия 3:32,33**), но ако е необходимо, като любящ Баща, Той ще ни учи (**Евреи 12:7-10**). Божите цели в процеса на такова учение винаги са добри за нас, дори ако те носят болка, защото в крайна сметка те произвеждат дълбока радост и надежда. (**Евреи 12:11**)

Затова Павел, който по време на скръбта си бил притеснен във от силата си, че дори се отчаял за живота си, в крайна сметка прославя своя Небесен Отец като „Бог на пълната утеха“. В резултат на страданието си той преживява дълбоко упование в Бог, Който възкресява мъртвите, което от своя страна му дава такова утешение, което светът не може да предложи.

Каквато и да е цената за придобиване на това упование, на тази истинска, безусловна надежда в Бога, тя си заслужава. Наистина си заслужава. Това не са празни думи. Мнозина от нас са познали някои от процесите на такава трансформация и са получили толкова неочаквани отговори на молитвите си от Бога. Но утехата, която Бог ни дава, принася дълбока надежда във всички временни утешения. И когато всички земни утешения пресъхнат, само Неговата утеха ще продължи да има сила. Амин.

Превод: Светлина за теб